EVROPSKA KOMISIJA

Bruselj, 28.2.2011
COM(2011) 84 konč.

POROČILO KOMISIJE EVROPSKEMU PARLAMENTU IN SVETU

o izvajanju in uporabi nekaterih določb Direktive 2008/94/ES o varstvu delavcev v primeru plačilne nesposobnosti delodajalca

POROČILO KOMISIJE EVROPSKEMU PARLAMENTU IN SVETU

o izvajanju in uporabi nekaterih določb Direktive 2008/94/ES o varstvu delavcev v primeru plačilne nesposobnosti delodajalca

1. UVOD

Direktiva 2008/94/ES[1] (v nadaljnjem besedilu: Direktiva) kodificira Direktivo Sveta 80/987/EGS,[2] kakor je bila nazadnje spremenjena z Direktivo 2002/74/ES[3].

Direktiva je namenjena varstvu delavcev v primeru plačilne nesposobnosti delodajalca, zlasti jamčenju izplačila njihovih neporavnanih terjatev. V ta namen morajo države članice ustanoviti organ, ki zagotavlja izplačilo teh terjatev.

Člen 15 Direktive od Komisije zahteva, da Evropskemu parlamentu in Svetu predloži poročilo o izvajanju in uporabi členov 1 do 4, členov 9 in 10, drugega odstavka člena 11, točke (c) člena 12 ter členov 13 in 14 v državah članicah.

V okviru priprav tega poročila je Komisija neodvisnim strokovnjakom naročila izdelavo študije, poslala vprašalnik državam članicam in evropskim socialnim partnerjem ter jih povabila, da predložijo pripombe glede ugotovitev študije.

2. PODROČJE UPORABE IN OPREDELITEV POJMOV (ČLENI 1, 2 IN 13)

2.1. Delavci, na katere se varstvo nanaša

Razen za izjeme, navedene v nadaljevanju, Direktiva velja za vse osebe, ki se v skladu z nacionalno zakonodajo obravnavajo kot delavci. Komisija ugotavlja, da so delavci z dogovorom za opravljanje delovne naloge na Češkem izključeni iz varstva, ki ga zagotavlja Direktiva. Komisija bo nadalje preučila, ali se po češkem delovnem pravu te osebe ne obravnavajo kot delavci, saj bi ta izključitev lahko predstavljala kršitev Direktive.

Direktiva državam članicam izrecno nalaga, da v področje uporabe vključijo delavce, zaposlene za krajši delovni čas, delavce s pogodbo o zaposlitvi za določen čas in delavce v začasnem delovnem razmerju (člen 2(2). V skladu z informacijami, ki so Komisiji na voljo, vse države članice izpolnjujejo to zahtevo.

Direktiva državam članicam prepoveduje določanje minimalnega trajanja delovnega razmerja, da bi bili delavci upravičeni do varstva (člen 2(3). Komisija ugotavlja, da

---

1 Direktiva 2008/94/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 22. oktobra 2008 o varstvu delavcev v primeru plačilne nesposobnosti delodajalca, UL L 283, 28.10.2008, str. 36.

2 Direktiva Sveta 80/987/EGS z dne 20. oktobra 1980 o približevanju zakonodaje držav članic o varstvu delavcev v primeru plačilne nesposobnosti njihovega delodajalca, UL L 283, 28.10.1980, str. 23.

3 Direktiva 2002/74/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 23. septembra 2002 o spremembi Direktive Sveta 80/987/EGS o približevanju zakonodaje držav članic o varstvu delavcev v primeru plačilne nesposobnosti njihovega delodajalca, UL L 270, 8.10.2002, str. 10.

na Cipru zakonodaja zahteva, da delavec za istega delodajalca dela neprekinjeno vsaj 26 tednov pred dnem, ko ta postane plačilno nesposoben, da je upravičen do izplačila. To bi lahko, po mnenju Komisije, pomenilo kršitev Direktive.

Izjemoma je državam članicam dovoljeno, da izključijo določene kategorije delavcev:

a) če druge obstoječe oblike jamstva tem osebam zagotavljajo enako raven varstva, kot izhaja iz Direktive (člen 1(2). Tri države članice so se odločile za to možnost. V Belgiji so delavci in vajenci v podjetjih, ki so člani več skupnih odborov ali pododborov, izključeni iz varstva splošnega jamstvenega sklada, vendar jih ščitijo panožni skladi, ustanovljeni s kolektivno pogodbo. Na Cipru so izključene nerezidenčne posadke trgovske mornarice. V Združenem kraljestvu so izključeni mornarji trgovske mornarice. Komisija meni, da „pomorski privilegij“[4] , ki je očitno glavna vrsta varstva, ki jo ti dve državi članici zagotavljata v primeru plačilne nesposobnosti delodajalca, ne nudi vedno enake stopnje varstva, kot jo nudi jamstvena ustanova, saj v nekaterih primerih vrednost plovila ne pokriva minimalnega zneska neporavnanih terjatev, ki ga določa Direktiva.

b) hišne pomočnike(-ice), zaposlene pri fizičnih osebah, in ribiče, plačane po delu ulova, če so takšne izključitve v nacionalni zakonodaji že obstajale, ko je v zadevni članici začela veljati Direktiva 2002/74/ES (člen 1(3). Komisija ugotavlja, da so ribiči, plačani po delu ulova, izključeni v Grčiji, na Malti in v Združenem kraljestvu; hišni pomočniki(-ice)so izključeni v Španiji, Franciji, na Malti, Nizozemskem in Poljskem.

2.2. Zadevni delodajalci

Direktiva velja za vse delodajalce, kot so opredeljeni z nacionalno zakonodajo, ki so plačilno nesposobni. Direktiva ne zagotavlja možnosti izključitve ene kategorije delodajalcev.

Delodajalec je plačilno nesposoben (člen 2(1), če:

– je bila podana zahteva za sprožitev kolektivnih postopkov, ki temeljijo na plačilni nesposobnosti delodajalca, določeni po nacionalni zakonodaji, in vključujejo delni ali popolni odvzem delodajalčevih sredstev ter imenovanje likvidacijskega upravitelja (ali osebe, ki opravlja podobno nalogo);

– je pristojni organ odločil, da se sproži postopek (ali ugotovil, da je dejavnost podjetja dokončno prenehala in da razpoložljivo premoženje ne zagotavlja jamstva za sprožitev postopka).

Komisija ugotavlja, da se Uredba Sveta (ES) št. 1346/2000[5] nanaša na kolektivne stečajne postopke, ki imajo za posledico delni ali popolni odvzem dolžnikovega premoženja in imenovanje likvidacijskega upravitelja (člen 1(1), tj. iste postopke v

---

[4] Pomorski privilegij na plovilo daje prednost določenim terjatvam (vključno s terjatvami iz naslova plač) pred evidentiranimi hipotekami, „mortgages“ in bremenitvami. (Mednarodna konvencija o pomorskih privilegijih in hipotekah, 1993).

[5] Uredba Sveta (ES) št. 1346/2000 z dne 29. maja 2000 o postopkih v primeru insolventnosti, UL L 160, 30.6.2000, str. 1.

primeru plačilne nesposobnosti, kot so zajeti v Direktivi. S tem v zvezi in z nekaj izjemami so države članice Komisiji potrdile, da so vrste postopkov v primeru plačilne nesposobnosti, ki sodijo v področje uporabe Direktive, navedene v Prilogi A Uredbe. Izjeme so: Nemčija, kjer samo *Insolvenzverfahren* daje pravico do terjatve, ki jo ščiti Direktiva; Grčija, ki izključuje primere, v katerih je a) podjetje je dano pod začasno upravo (upravljanje in vodenje s strani upnika) in b) podjetje dano v stečaj, da se lahko z njegovimi upniki doseže kompromis; Irska, kjer sta izključena pregledništvo in prenehanje partnerstva; Madžarska, kjer nacionalni izvedbeni predpisi zajemajo samo postopke likvidacije („felszámolási eljárás“); Slovenija, kjer sta izključena skrajšani stečajni postopek in prisilna poravnava v stečaju. Glede na to, da so opredelitve postopkov v primeru plačilne nesposobnosti, ki jih zajemata oba instrumenta, enake, Komisija to zadevo podrobno preučuje, da bi se prepričala, da so zajeti vsi ustrezni postopki v primeru plačilne nesposobnosti.

Poleg tega belgijska zakonodaja namesto plačilne nesposobnosti uporablja pojem zaprtje podjetja. Zaprtje podjetja pomeni „dokončno prenehanje glavne dejavnosti podjetja, ko je število delavcev zmanjšano na manj kot eno četrtino povprečnega števila zaposlenih v podjetju v zadnjih štirih četrtletjih pred četrtletjem, v katerem je prišlo do dokončnega prenehanja glavne poslovne dejavnosti“[6]. Možno je, da primeri plačilne nesposobnosti, kot jih opredeljuje Direktiva, niso zajeti v belgijskem jamstvenem skladu.

Danska, ki je Uredba ne zavezuje, je Komisijo obvestila, da nacionalni jamstveni sklad zajema naslednje primere: a) bankrot; b) v primeru delodajalca, ki preneha s trgovanjem, ko je ugotovljeno, da je plačilno nesposoben; c) v primeru smrti delodajalca, če se njegovo premoženje upravlja kot insolventno ali pa je v postopku likvidacije brez upravljanja.

V vsakem primeru Direktiva (člen 2(4) omogoča državam članicam, da področje varstva delavcev razširijo na druge primere plačilne nesposobnosti, ki ne izpolnjujejo pogojev, zahtevanih v členu 2(1).

Direktiva ne razlikuje med trgovci in netrgovci, velikimi ali malimi delodajalci ter profitnimi ali neprofitnimi delodajalci, in tega ne bi smele delati tudi jamstvene sheme v državah članicah. Vendar pa Komisija ugotavlja, da so na Madžarskem lahko predmet stečajnega postopka samo določene vrste oseb ali subjektov. Podobno je lahko stečajni postopek v Luksemburgu sprožen samo za gospodarsko družbo ali fizično osebo, ki se šteje za trgovca. To bi lahko predstavljalo izključitev delavcev, ki so zaposleni pri določenih pravnih in fizičnih osebah, iz varstva Direktive.

3. TERJATVE, KI JIH POKRIVAJO JAMSTVENE USTANOVE (ČLENA 3 IN 4)

Terjatve, ki jih prevzamejo jamstvene ustanove, so neporavnane terjatve za plačila, ki izhajajo iz pogodbe o zaposlitvi, vezane na obdobje pred in/ali, kot je ustrezno, po danem datumu, ki ga določijo države članice. Bolgarija, Češka, Danska, Grčija, Malta, Portugalska in Avstrija so določile referenčno obdobje šestih mesecev pred zahtevo po plačilni nesposobnosti, na katero je vezana terjatev; Poljska uporablja referenčno obdobje devetih mesecev; Italija in Latvija obdobje 12 mesecev;

[6] Člen 3, pododstavek 1, alinea 1 Zakona z dne 26. junija 2002.

Slovaška, Irska in Litva obdobje 18 mesecev; Ciper uporablja 78 tednov; Belgija uporablja obdobje, ki traja od 12 mesecev pred zaprtjem podjetja do 13 mesecev po zaprtju. Številne države članice niso določile referenčnega obdobja, ampak samo datum pred in/ali po, na katerega so terjatve vezane. To velja za Estonijo, Francijo, Nemčijo, Luksemburg, Madžarsko, Nizozemsko, Romunijo, Slovenijo, Španijo, Finsko, Švedsko in Združeno kraljestvo.

Opredelitev pojma „plačilo“ je prepuščena nacionalni zakonodaji, zaradi česar so med državami članicami nastale razlike glede obsega jamstva. Kljub temu mora nacionalna zakonodaja pri opredelitvah prejemkov, ki jih krije jamstvena ustanova, spoštovati splošno načelo enakosti in prepovedi diskriminacije[7].

Direktiva (člen 4(1) državam članicam omogoča tudi, da omejijo obveznost jamstvenih ustanov na dva načina:

(a) z navedbo trajanja obdobja, za katero mora jamstvena ustanova kriti neporavnane terjatve, pod pogojem, da to obdobje zajema nadomestilo vsaj za zadnje tri mesece delovnega razmerja ali osem tednov, če je referenčno obdobje vsaj 18 mesecev (člen 4(2). Belgija, Danska, Francija, Madžarska, Avstrija in Finska se niso odločile za to možnost. Bolgarija, Češka, Nemčija, Estonija, Grčija, Italija, Latvija, Litva, Malta, Poljska, Romunija, Slovenija in Slovaška so se odločile za obdobje največ treh mesecev; na Irskem in v Združenem kraljestvu je najdaljše obdobje osem tednov, na Cipru 13 tednov in na Nizozemskem 19 tednov; v Španiji je to obdobje 150 dni, v Luksemburgu in na Portugalskem pa šest mesecev; na Švedskem je osem mesecev;

(b) z določitvijo zgornje meje za plačila jamstvenega sklada, vendar te zgornje meje ne smejo biti nižje od ravni, ki je s socialnega vidika skladna s socialnim ciljem Direktive (člen 4(3). Zgornje meje so določile vse države članice razen Nizozemske, vendar so metode izračuna zgornje meje zelo različne. Direktiva s tem v zvezi ne vsebuje nobene natančne določbe. Vendar, kot Komisija priznava v svojem poročilu o izvajanju direktive iz leta 1995[8], se predvideva, da bi se v primeru, če bi bila izplačila jamstev v končni analizi enaka socialnim prejemkom ali zajamčeni minimalni plači, pojavile težave glede skladnosti s socialnim ciljem Direktive.

4. NADNACIONALNE SITUACIJE (ČLENA 9 IN 10)

Direktiva določa, da kadar je podjetje, ki opravlja dejavnosti na ozemljih vsaj dveh držav članic, plačilno nesposobno, je za pokrivanje neporavnanih terjatev delodajalca odgovorna ustanova v tisti državi članici, na ozemlju katere delavci opravljajo delo ali ga običajno opravljajo (člen 9(1). Sodišče Evropskih skupnosti je v svoji sodbi v zadevi C-310/07[9] odločilo, da mora biti za to, da bi se za podjetje s sedežem v državi članici štelo, da opravlja dejavnosti na ozemlju druge države članice, to podjetje v slednji državi članici stalno gospodarsko prisotno, za kar je značilen obstoj človeških

---

7 Sodba Sodišča (prvi senat) z dne 16. decembra 2004. Zadeva C-520/03. José Vicente Olaso Valero proti Fondo de Garantía Salarial (Fogasa). ZOdl 2004 str. I-12065, točka 34.

8 COM(95) 164 z dne 15. junija 1995.

9 Sodba Sodišča z dne 16. oktobra 2008. Svenska staten proti Anders Holmqvist.

virov, ki mu omogočajo opravljanje dejavnosti v njej, vendar ni potrebno, da ima v tej drugi državi članici podružnico ali stalno poslovno enoto.

Komisija ugotavlja (glej preglednico 4 v Prilogi), da je bilo v obdobju 2006–2008 239 primerov, ko je jamstvena ustanova v eni državi članici izvedla izplačila delavcem plačilno nesposobnega podjetja v drugi državi članici. Zadevnih delavcev je bilo 1 158 in izplačani zneski so znašali približno 10,8 milijona EUR.

Komisija državam članicam pomaga pri pripravi osnutka standardnega obrazca, ki se lahko uporablja za izmenjavo informacij in je trenutno v zadnji fazi priprave, s čimer spodbuja izvajanje člena 10(1) Direktive.

Poleg tega je Komisija na svoji spletni strani http://ec.europa.eu/social/main.jsp?catId=706&langId=en&intPageId=198 objavila kontaktne podatke pristojnih upravnih organov in/ali jamstvenih ustanov v skladu s členom 10(2) Direktive, ki se redno posodabljajo.

5. KLAVZULA O PREPOVEDI POSLABŠANJA POLOŽAJA (ČLEN 11, DRUGI ODSTAVEK)

Komisija ni našla nobenega primera, pri katerih bi izvajanje Direktive povzročilo poslabšanje položaja, ki prevladuje v državah članicah na dan začetka veljavnosti Direktive, ali splošne ravni zaščite v primerih plačilne nesposobnosti delodajalca. Nasprotno, izvajanje Direktive je okrepilo zaščito delavcev, saj je vodilo do ustanovitve jamstvenih ustanov v državah članice, ki takih ustanov še niso imele.

6. POLOŽAJ ZAPOSLENIH, UDELEŽENIH V LASTNIŠTVU (ČLEN 12 (C)

Po Direktivi lahko države članice zavrnejo zagotavljanje varstva, ali ga zmanjšajo, če je bil delavec sam ali skupaj s svojimi bližnjimi sorodniki lastnik bistvenega deleža zadevnega podjetja in je imel znaten vpliv na dejavnosti podjetja.

Za to možnost se je odločilo več držav članic (Češka, Danska, Nemčija, Grčija, Ciper, Latvija, Malta, Nizozemska, Avstrija, Slovenija in Švedska). V drugih državah članicah (Španija, Irska, Finska) je zavrnitev varstva zadevnim osebam izvedena posredno preko opredelitve „delavca“, tj. osebe, ki so lastniki dela podjetja in imajo znaten vpliv na njegove dejavnosti, se ne štejejo za „delavce“. V Bolgariji za izključitev delavca iz varstva zadošča, da je partner ali član upravnega organa podjetja. Ker ni nobene zahteve glede tega, da je lastniški delež bistven in da imajo delavci znaten vpliv na dejavnosti podjetja, to očitno ni v skladu z Direktivo. Ostale države članice (Belgija, Estonija, Francija, Italija, Litva, Luksemburg, Madžarska, Poljska, Portugalska, Romunija, Slovaška in Združeno kraljestvo) se za to možnost niso odločile.

7. PREGLED PRIMEROV

V začetku leta 2010 je Komisija državam članicam poslala vprašalnik, da bi zbrala podatke o številu primerov plačilne nesposobnosti, ki so jih obravnavale nacionalne

jamstvene ustanove, pa tudi o številu zadevnih delavcev in zneskih, ki so jim bili izplačani (glej preglednice 1, 2 in 3 v Prilogi)[10].

V obdobju 2006–2009 so nacionalne jamstvene ustanove posredovale v več kot 420 000 primerih plačilne nesposobnosti (glej preglednico 1 v Prilogi). V istem obdobju je bilo 3,4 milijona delavcev upravičenih do izplačil s strani jamstvenih ustanov zaradi plačilne nesposobnosti njihovih delodajalcev (glej preglednico 2 v Prilogi). Poleg tega so jamstvene ustanove tem delavcem izplačale 17,7 milijarde EUR (glej preglednico 3 v Prilogi). Povprečno število delavcev na primer v obdobju 2006–2009 je bilo osem, povprečni znesek, ki so ga vsakemu delavcu izplačale nacionalne jamstvene ustanove, pa je bil 5 187 EUR.

Komisija ugotavlja, da je med letoma 2008 in 2009 znatno naraslo število primerov (+19 %), predvsem pa število delavcev (+61 %) in znesek porabljenega denarja (+72 %), kar je mogoče pripisati gospodarski krizi. V letu 2009 sta se povečala tudi povprečna velikost podjetij, ki so postala plačilno nesposobna (s 7,4 delavca na primer v letu 2008 na 10,0 delavca na primer v letu 2009, tj. 35-odstotno povečanje), in znesek neplačanih nadomestil (s 5 059 EUR na delavca v letu 2008 na 5 409 EUR na delavca v letu 2009, tj. 7-odstotno povečanje).

Medtem ko je Nemčija država članica z največjim številom primerov (146 673 v obdobju 2006–2009), je Francija država z največjim številom delavcev (953 887 v obdobju 2006–2009) in največ izplačanega denarja (6,4 milijarde EUR).

8. STALIŠČE EVROPSKIH SOCIALNIH PARTNERJEV

Sedem združenj BUSINESSEUROPE, ki so predložila stališča, in UEAPME, menijo, da je Direktiva izpolnila svoj cilj zagotavljanja minimalne ravni zaščite delavcev v primeru plačilne nesposobnosti delodajalca, in da so zgornje meje, določene s členom 4(3), s socialnega vidika skladne s socialnim ciljem Direktive.

ETUC meni, da je Direktiva 2008/94/ES nepogrešljivi instrument prava Unije, ki zagotavlja minimalno raven zaščite delavcev v Evropi. Vendar je zelo zaskrbljen glede nizkih zgornjih mej in zelo kratkih rokov, ki so jih določile države članice v skladu z možnostmi, ki jih ponujata člena 4(2) in 4(3). Po mnenju ETUC je znatno število nacionalnih članic izrazilo veliko zaskrbljenost, da pri velikem številu delavcev neizplačane plače presegajo meje, ki jih določa nacionalna zakonodaja. Poleg tega je ETUC poudaril, da je besedilo člena 4(2) in zlasti člena 4(3) zelo nejasno in pušča precej diskrecije državam članicam, ki lahko svoje obveznosti po Direktivi znatno omilijo. Zato ETUC meni, da bi bilo treba predvideti revizijo teh določb. Še eno težavno področje je po mnenju ETUC področje uporabe Direktive, zlasti razumevanje pojma „neporavnana terjatev“, saj številne države članice uporabljajo ozko opredelitev nadomestila (npr.: izključujejo odpravnino, nagrade, dogovore o povračilu itd.). To lahko po mnenju ETUC privede do neizpolnjevanja večjih terjatev.

[10] Italija in Luksemburg nista odgovorila na vprašalnik.

9. SKLEPNE UGOTOVITVE

Več kot 30 let po sprejetju prvotne direktive leta 1980 Komisija meni, da ima še vedno ključno vlogo pri zagotavljanju minimalne ravni zaščite pravic delavcev na notranjem trgu. Države članice so morale vzpostaviti jamstvene ustanove, ki posredujejo v primerih plačilne nesposobnosti in pokrivajo neporavnane terjatve delavcev. 3,4 milijona delavcev, ki so imeli korist od te varovalne mreže, ki jo je v zadnjih štirih letih, večinoma v času gospodarske krize, zagotavljalo posredovanje jamstvenih ustanov, dokazuje njeno uporabnost. Revizija, ki je bila izvedena leta 2002, je pojasnila pravne posledice nadnacionalnih primerov in prilagodila določbe tako, da upoštevajo spremembe zakonov o plačilni nesposobnosti v državah članicah, s čimer je povečala pravno varnost.

Zgornja analiza je pokazala, da se določbe, za katere velja obveznost poročanja, na splošno pravilno izvajajo in uporabljajo. Še vedno pa obstaja nekaj področij, ki vzbujajo zaskrbljenost in jih Komisija namerava obravnavati z ustreznimi sredstvi, vključno s postopki za ugotavljanje kršitev, kadar bo to potrebno.

Komisija bo ob upoštevanju nadaljnjega razvoja na področjih delovnega prava in prava o plačilni nesposobnosti še naprej spremljala delovanje Direktive ter tako zagotavljala, da bo njen cilj ustrezno dosežen.

TEHNIČNA PRILOGA

Preglednica 1: Število primerov, v katerih je bilo zahtevano posredovanje jamstvene ustanove

	2006	2007	2008	2009	Skupaj 2006–2009
Belgija	4 256	3 744	3 967	4 174	16 141
Bolgarija		6	3	9	18
Češka	449	382	386	750	1 967
Danska	1 221	1 091	1 847	3 167	7 326
Nemčija	38 133	38 711	35 447	34 382	146 673
Estonija	131	94	176	491	892
Irska	167	194	287	671	1 319
Grčija	-	-	-	-	-
Španija	12 431	12 654	13 229	16 466	54 780
Francija	19 655	19 577	24 046	27 113	90 391
Italija					
Ciper	7	5	1	2	15
Latvija	95	60	84	138	377
Litva	379	293	300	340	1 312
Luksemburg					
Madžarska	1 273	1 235	1 419	2 222	6 149
Malta	0	1	0	1	2
Nizozemska	3 796	2 392	2 580	4 641	13 409
Avstrija	4 036	3 508	3 563	4 036	15 143
Poljska	635	631	338	401	2 005
Portugalska	583	795	1 216	2 889	5 483
Romunija		4	22	47	73
Slovenija	92	88	76	108	364
Slovaška	80	58	62	174	374
Finska	2 167	2 098	2 243	2 965	9 473
Švedska	2 200	1 900	2 400	3 300	9 800
Združeno kraljestvo	9 369	8 036	7 593	12 135	37 133
EUR 27	**101 155**	**97 557**	**101 285**	**120 622**	420 619

Preglednica 2: Število delavcev, katerih neporavnane terjatve je delno ali v celoti plačala jamstvena ustanova

	2006	2007	2008	2009	Skupaj 2006–2009
Belgija	19 104	16 628	17 414	18 922	72 068
Bolgarija		45	20	433	498
Češka	7 549	6 888	5 055	19 451	38 943
Danska	9 886	10 244	19 328	34 694	74 152
Nemčija	189 695	167 593	173 004	304 719	835 011
Estonija	1 256	1 158	2 292	6 661	11 367
Irska	4 687	6 609	9 704	20 172	41 172
Grčija	758	284	432	148	1 622
Španija	57 738	56 382	63 994	99 071	277 185
Francija	220 812	208 233	235 062	289 780	953 887
Italija					0
Ciper	48	16	2	63	129
Latvija	2 598	928	1 029	2 015	6 570
Litva	11 140	5 794	6 894	8 110	31 938
Luksemburg					0
Madžarska	21 319	15 888	12 665	28 664	78 536
Malta	0	32	0	17	49
Nizozemska	30 729	21 554	27 890	59 243	139 416
Avstrija	34 521	30 986	28 219	36 191	129 917
Poljska	20 321	17 151	20 319	35 674	93 465
Portugalska	9 530	12 220	14 120	18 263	54 133
Romunija		618	2 578	2 353	5 549
Slovenija	1 276	430	448	6 259	8 413
Slovaška	2 604	2 821	4 308	8 114	17 847
Finska	6 022	5 021	7 714	9 253	28 010
Švedska	17 100	14 000	19 100	29 100	79 300
Združeno kraljestvo	92 516	86 006	76 416	164 083	419 021
EURO 27	**761 209**	**687 529**	**748 007**	**1 201 453**	**3 398 198**

Preglednica 3: Vsota, ki jo je plačala jamstvena ustanova (v EUR)

	2006	2007	2008	2009	Skupaj 2006–2009
Belgija	132 410.251	110 682 560	122 806 878	151 927 588	517 827 277
Bolgarija	-	14 265	5 115	232 022	251 402
Češka	6 477 066	7 060 182	6 026 217	31 928 617	51 492 081
Danska	28 287 595	36 372 910	89 592 275	157 395 719	311 648 498
Nemčija	983 495 381	849 977 920	822 226 706	1 755 302 560	4 411 002 567
Estonija	954 629	1 476 662	4 329 696	13 492 496	20 253 484
Irska	4 308 000	5 727 000	10 068 000	19 958 000	40 061 000
Grčija	2 130 303	496 418	986 256	311 315	3 924 292
Španija	269 549 468	327 130 512	359 752 446	643 538 235	1 599 970 661
Francija	1 458 000 000	1 400 000 000	1 463 000 000	2 117 000 000	6 438 000 000
Italija					
Ciper	96 147	7 803	1 910	14 554	120 414
Latvija	1 937 982	821 591	1 850 184	2 724 831	7 334 587
Litva	6 835 032	3 880 908	5 271 084	6 545 412	22 532 437
Luksemburg					
Madžarska	21 360 781	16 841 854	18 043 815	32 734 634	88 981 085
Malta	0	35 816	0	22 062	57 878
Nizozemska	205 314 711	141 211 281	174 557 007	398 691 488	919 774 487
Avstrija	184 854 654	208 047 412	208 055 837	277 579 642	878 537 545
Poljska	18 203 753	21 036 816	27 170 354	43 977 262	110 388 185
Portugalska	40 198 540	52 988 075	70 475 958	80 900 936	244 563 509
Romunija	-	431 282	1 067 814	1 168 956	2 668 052
Slovenija	2 163 308	744 805	849 295	13 321 203	17 078 611
Slovaška	2 570 000	2 304 056	5 111 233	9 872 000	19 857 289
Finska	18 930 558	16 447 990	24 135 752	35 396 292	94 910 592
Švedska	101 854 253	90 453 076	101 734 753	224 435 216	518 477 298
Združeno kraljestvo	415 375 589	245 454 000	267 021 651	479 967 226	1 407 818 465
27 EUR	**3 905 308 001**	**3 539 645 194**	**3 784 140 235**	**6 498 438 266**	**17 727 531 696**

Preglednica 4: Posredovanje jamstvene ustanove v obdobju 2006–2008 v korist delavcev pri zahtevi po začetku postopka plačilne nesposobnosti zoper njihovega delodajalca v drugi državi članici

	Število čezmejnih primerov plačilne nesposobnosti na jamstveno ustanovo	Število delavcev	Izplačani zneski (v EUR)
Belgija	48	156	2 093 600
Bolgarija	0	0	0
Češka			
Danska	2	2	19 119
Nemčija	26	188	400 850
Estonija			
Irska	22	43	139 949
Grčija	0	0	0
Španija	0	0	0
Francija	39	163	2 513 154
Italija	6	6	156 458
Ciper			
Latvija	0	0	0
Litva	0	0	0
Luksemburg	1	29	129 368
Madžarska	0	0	0
Malta	0	0	0
Nizozemska	Številke niso na voljo, ker nizozemska jamstvena ustanova nadnacionalnih primerov ni zavedla ločeno		
Avstrija	59	214	1 346 751
Poljska	0	0	0
Portugalska	1	17	111 172
Romunija	0	0	0
Slovenija	1	3	3 855
Slovaška	0	0	0
Finska	15	69	434 253
Švedska	13	259	3 415 180
Združeno kraljestvo	6	9	65 214
27 EUR	**239**	**1 158**	**10 828 924**